

Men naar vi altsaa staa saaledes i vort Parti, vil jeg da sige til Partiet, at selv om det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) har faaet det ansvarsfulde og smukke Hverv at være Trafikminister her, saa vil jeg sige til dem, naar Kampen staa indenfor vort Parti mellem ham og mig som Partimedlemmer, at til næste Aar har jeg siddet 25 Aar i Rigsdagen. Jeg har tjent Demokratiet af al min Evne og al min Energi. Jeg har staaet støt i vort Parti og har aldrig svigtet Demokratiets Sag. Jeg blev forladt af Slægt og Venner, da jeg sluttede mig til Venstre. Det ærede Medlem for Storeheddinge er født i Demokratiet, han hørte naturligt hjemme der, og hans Arbejde i vort Parti er dog af langt, langt yngre Dato end mit. Og selv om han i Evner og Kundskaber staa højt over mig, saa kunde Partiet nok i dette Tilfælde have stolet paa mig, der stod som Ordfører for et dygtigt Flertal i denne Sag, og jeg kunde nok have ventet, at man ikke forlod sin gamle Tradition i Partiet, at man følger Flertallet og støtter det. Men nu er det altsaa min politiske Modstander i Esbjerg, der har vundet Slaget; han har vundet det ved Socialdemokratiets Sammenhold, og han har vundet det ved Støtte af Flertallet indenfor mit Parti. I en saadan Stilling ville de Herrer forstaa, at jeg føler mig som en slagen Mand, men at jeg ogsaa skal tage Konsekvenserne: Jeg kan ikke stemme for dette Forslag. Men jeg fralægger mig ogsaa hele Ansvar og lægger det over paa Ministeren og paa Vandbygningsdirektøren og paa de Medlemmer, som have stemt for det paa Trods af de velmotiverede Indstillinger, der gik i modsat Retning. Jeg lægger fuldt ud Ansvar paa dem, og der vil ikke gaa mange Aar, inden Kravene ville komme igen, og inden Bebrejdelserne ville komme til os, fordi vi ikke grebe denne Lejlighed til at skabe et mægtigt Vaaben i Hænderne paa vort Folks Erhvervsliv og Udvikling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Jeg har saa stor Højagtelse og saa megen Sympati for den højtærede Ordfører (Bluhme), at jeg giver Afkald paa at følge ham i alle de udenfor denne Sag liggende og i og for sig ugrundede Bemærkninger overfor andre Personer, som han kom med. Jeg skulde i og for sig være mest tilbøjelig til hermed at slutte og lade den højtærede Ordfører fuldt ud beholde det sidste Ord, men der er dog

et Par Ting, jeg ikke kan lade være at svare paa.

Hvad angaar Ansvar for det Projekt, som nu er vedtaget, vedkender jeg mig fuldt ud min Part deraf og skal vide at bære den, saa meget mere, som jeg — det bør jeg maaske sige overfor de Angreb, den ærede Ordfører rettede mod Vandbygningsdirektøren — ved mit Valg af ham til denne Stilling, da jeg skulde gøre Indstilling derom til Kongen, netop ganske særlig lod mig lede af hans Kendskab til de Forhold, vi her tale om, hans paa 23-aarigt Ophold i Esbjerg som Vandbygningsvæsenets første Mand der støttede Erfaringer, jeg tror ikke, det er muligt for en Minister at finde et solidere Grundlag at bygge paa — derpaa byggede jeg. Jeg har ikke søgt nogen Vejledning, før jeg forelagde Lovforslaget, hos andre end ham i Forbindelse med de Forakter, som Sagen i Ministeriet indeholdt, ikke hos nogen Mand i eller fra Esbjerg. Det kan maaske være noget Balsam paa det Saar, som det ærede Medlem uden Grund føler, fordi jeg ikke ogsaa forud havde raadført mig med ham. Jeg synes for øvrigt, at det ærede Medlem her i Tinget under denne Sags Behandling fra først til sidst har haft saa fuld og rig Lejlighed til at gøre sine Anskuelser gældende, at han ikke har nogen Grund til at beklage sig over, at han ikke har haft denne Lejlighed, før Lovforslaget forelaa, saa meget mere som jeg fra første Færd har stillet mig til Disposition i saa Henseende og sagt, at hvis man vedtog et andet Forslag end mit, selv om det ikke lykkedes at overbevise mig om, at mit var galt og det andet rigtigt, saa vilde jeg bøje mig. Jeg synes ikke, man kan forlange mere Hensyntagen af en Minister overfor noget Medlem, selv om man nærer saa megen Højagtelse for det ærede Medlem som jeg, og jeg tror, jeg tør sige alle Tingets Medlemmer nære overfor den højtærede Ordfører. Maa jeg i øvrigt til Belysning af den Smerte, som den ærede Ordfører nu gav Udtryk overfor det foreliggende Forslag i den Skikkelse, det nu har faaet, blot genkalde i hans Erindring — det er maaske nødvendigt — i alt Fald i andre Medlemmers Erindring de Ord, hvormed han sluttede sin første Tale om denne Sag her den 23. November 1907. Med den højtærede Formands Tilalelse skal jeg opløse dem. De løde saaledes: „Jeg skal ikke opholde det høje Ting længere. Jeg vil kun sige, at dette er mit saglige Syn paa Spørgsmaalet“ —